

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **Ing. K. P.** nar. [redacted]
bytem [redacted]
zast. JUDr. Michalem Říhou, advokátem se sídlem Praha 5,
Ke Klimentce 2186/15,

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti,**
se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16,

o náhradu nemajetkové újmy v penězích, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. října 2017, č.j. 19 C 61/2015-194,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku I. v odvoláním napadené části ohledně částky 50 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 21.2.2015 do zaplacení a ve výroku III. o náhradě nákladů řízení se rozsudek **p o t v r z u j e**.
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Říhy.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 120 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 21.2.2015 do zaplacení (výrok I.),

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.

zamítl žalobu co do částky 380 000 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náklady řízení v částce 49 368 Kč (výrok III.).

2. Žalobce se domáhal náhrady nemajetkové újmy v souvislosti s nezákonně vedeným trestním stíháním proti jeho osobě. Usnesením Policie ČR ze dne 28.7.2012 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 trestního zákoníku. V době od [REDAKCE] do [REDAKCE] byl žalobce ve vazbě. Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 17.4.2014, č.j. [REDAKCE] žalobce obžaloby zprostil. Odvolání státního zástupce proti tomuto rozsudku bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8.7.2014, č.j. [REDAKCE] zamítnuto, toto usnesení bylo žalobci doručeno dne 23.7.2014. Požadovanou nemajetkovou újmu v celkové výši 500 000 Kč tvoří náhrada nemajetkové újmy za vazební stíhání trvající 34 dní ve výši 50 000 Kč a dále náhrada nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o trestním stíhání ve výši 450 000 Kč.
3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že trestní stíhání, které bylo proti žalobci vedeno, bylo nezákonné a trvalo po dobu dvou let a jednoho měsíce od [REDAKCE] do 23.7.2014, vazba žalobce trvala od [REDAKCE] do [REDAKCE]. Ohledně nároku na zadostiučinění za nezákonnou vazbu vyšel soud prvního stupně z kritérií stanovených Nejvyšším soudem ČR pro odškodňování vazby v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, kde Nejvyšší soud uvedl orientační finanční odškodnění ve výši 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den vazebního stíhání. Vzal v úvahu bezúhonnost žalobce, prokázané negativní dopady na profesní uplatnění žalobce, na jeho psychický stav a na jeho pověst v místě bydliště a uzavřel, že je na místě odškodnit žalobce na samé horní hranici uvedeného rozpětí. Přiznal proto žalobci za 34 dní nezákonné vazby částku 1 500 Kč za 1 den, což by v součtu činilo 51 000 Kč, žalobce však požadoval pouze 50 000 Kč, a v tomto rozsahu žalobě vyhověl. Ohledně nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé v souvislosti s nezákonným rozhodnutím o trestním stíhání soud prvního stupně jako adekvátní shledal zadostiučinění ve výši 70 000 Kč. V tomto rozsahu žalobě rovněž vyhověl a co do zbyvajících částí ve výši 380 000 Kč žalobu zamítl.
4. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání a to pouze proti výroku I. v rozsahu, jímž jí bylo uloženo zaplatit částku 50 000 Kč s příslušenstvím, která představovala nemajetkové újmy vzniklé nezákonnou vazbou. Soudu prvního stupně vytkla nesprávné právní posouzení vznesené námitky promlčení této části nároku. Uvedla, že žalobce v žádosti o odškodnění, doručené žalované v rámci předběžného projednání nároku dne 20.8.2014 výslovně neuvedl, že žádá přiznání přiměřeného zadostiučinění za nezákonnou vazbu dle § 9 zákona č. 82/1998 Sb. Dle žalované je ustanovení § 9 zákona č. 82/1998 Sb. speciálním ustanovením k ustanovení § 7 téhož zákona, a proto musí být i výslovně určeno, že je nárok požadován právě z titulu nezákonného rozhodnutí o vazbě. Žalobce ve své žádosti slovo „vazba“ používá ve velmi omezených případech jako umocnění trvání a rozsahu jeho tvrzené nemajetkové újmy. Žalobce tedy požadovaný nárok na zadostiučinění z titulu nezákonné vazby řádně neuplatnil a učinil tak až v rámci žaloby po uplynutí šesti měsíční promlčecí doby. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadené části výroku I. změnil tak, že žalobu zamítně.
5. Žalobce písemně vyjádření k odvolání žalované nepodal.
6. Odvolací soud z podnětu podaných odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, dle § 212 a § 212a o.s.ř. Dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
7. Především je třeba zdůraznit, že osoba uplatňující nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu není povinna svůj nárok právně kvalifikovat a podřazovat jej příslušným ustanovením zákona. Pro řádné uplatnění nároku je nutné, aby osoba uplatňující nárok jednoznačným a určitým

způsobem podala skutkové vylíčení důvodů uplatnění nároku (k tomu viz. Vojtek, P., Bičák, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, str. 180 – 183). V tomto případě žalobce uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy u žalované dopisem ze dne 20.8.2014, který byl před soudem prvního stupně proveden k důkazu. V něm mimo jiné uvedl, že byl vazebně stíhán v době od [REDAKCE] do [REDAKCE] a dále uvedl, že celé trestní stíhání, výkon vazby a nepravomocné odsouzení na něho mělo negativní dopad. Z dopisu ze dne 20.8.2014 je tak zřejmé, že žalobce v rámci předběžného uplatnění nároku zahrnul do skutkového vylíčení důvodů uplatnění nároku i to, že byl stíhán vazebně, což plně postačuje k tomu, aby žalovaná mohla v rámci předběžného projednání nároku posoudit i nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonné vazby. Skutečnost, že žalobce v předběžném uplatnění nároku neuvedl, jakou část z požadované náhrady nemajetkové újmy požaduje konkrétně v souvislosti s nezákonným vazebním stíháním, není nijak významná. Nelze ani přisvědčit odvolacím námitkám žalované, která provedla jazykový rozbor dopisu žalobce ze dne 20.8.2014 a z použití slova „navíc“ v souvislosti s vazebním stíháním dovodila, že žalobce nepožaduje zadostiučinění za nezákonnou vazbu, ale údaj o vazebním stíhání uvádí pouze pro umocnění tvrzené nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním. Pokud žalovaná měla pochyby o tom, co je obsahem žalobce uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy, měla žalobce v rámci předběžného uplatnění nároku vyzvat k jeho upřesnění a nikoli nárok jako celek odmítnout a v následujícím soudním řízení provádět poněkud „kotrbatý“ výklad žalobceva písemného projevu.

8. Dle § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, se nárok na náhradu nemajetkové újmy promlčí v subjektivní šestiměsíční lhůtě, které počíná běžet ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě. V tomto případě bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce skončilo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8.7.2014, č.j. [REDAKCE] které bylo žalobci doručeno dne 23.7.2014, od tohoto dne tedy počala běžet promlčecí lhůta. Žalobce svůj nárok uplatnil u žalované dopisem ze dne 20.8.2014, čímž došlo ke stavení promlčecí lhůty dle § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců. Žalovaná neukončila předběžné projednání do šesti měsíců, proto promlčecí doba počala znovu běžet dne 20.2.2015. Žaloba byla podána u soudu dne 23.2.2015, tedy před uplynutím promlčecí doby. Nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonné vazby tak promlčen není.
9. Odvolací soud proto postupoval dle § 219 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části jako věcně správný potvrdil včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení.
10. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. Žalobce byl v odvolacím řízení plně úspěšný a byl zastoupen advokátem, odvolací soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Odvolací soud vyšel při určení odměny z § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dle kterého činí tarifní hodnota 50 000 Kč, což odpovídá konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (viz rozsudek ze dne 29.1.2014, sp.zn. 30 Cdo 3378/2013). Přiznanou náhradu nákladů řízení tvoří odměna advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu (účast u jednání), paušální náhrada hotových výdajů advokáta za jeden úkon právní služby 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 714 Kč, celkem tedy 4 114 Kč. Pro úplnost odvolací soud dodává, že odměnu za účast právního zástupce u jednání žalobci přiznal i přesto, že se jeho právní zástupce těsně před započítáním jednání omluvil a jednání se nezúčastnil. Jednání odvolacího soudu totiž započalo s více než hodinovým zpožděním oproti plánovanému času, právní zástupce žalobce byl u soudu přítomen, ale vzhledem ke zpoždění nemohl déle čekat a ještě před započítáním jednání odešel. S ohledem na to, že právní zástupce žalobce byl přítomen

po dobu, kdy se mělo podle rozpisu jednání konat, odvolací soud mu odměnu za účast u jednání přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Praha 31. května 2018

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu